

Hồi ký
Chủ đề: Sáu Lò
Tác giả: MX Tô Văn Cấp

Ông Sáu Lò Và Sài Gòn 68

Với lối sống hòa đồng và thân thiện, phong cách chỉ huy rất sát với thuộc cấp nên Thiếu tướng Nguyễn Ngọc Loan, Tư lệnh Cảnh Sát Quốc Gia, “bị” đặt cho một tục danh “Ông Sáu Lò”, cái tục danh quá ư là bình dân, nhưng lại được thuộc cấp gọi với tất cả tấm lòng thương mến và kính phục. Tôi xin theo các thuộc cấp của Ông để được dùng danh xưng “Ông Sáu Lò” trong bài viết này.

Khoảng trung tuần Tháng 6/2017, cựu Đại úy Nguyễn Quang... chánh văn phòng Thiếu tướng Tư lệnh Binh Chủng TQLC/VN gọi điện thoại cho tôi báo cho biết có toán truyền hình người Mỹ muốn tìm hiểu thêm về việc Thiếu tướng Nguyễn Ngọc Loan bắn tên đặc công VC Bảy Lớp vào dịp Tết Mậu Thân 1968 tại Chợ Lớn, anh nói:

-Trường đại học Mỹ ở Texas (Briscoe Historical - University of Texas) tài trợ cho Mr Douglas Sloan cùng một toán chuyên viên truyền hình để quay cuốn phim Sài Gòn-68, họ đang tìm những TQLCVN đã tham dự trận đánh ở Chợ Lớn trong Tết Mậu Thân 1968, để hỏi về vụ Tướng Loan bắn tên VC Bảy Lớp, vậy anh có muốn “đóng phim” không?

-Lại truyền thông Mỹ! Khi còn sống Ông Tướng đã bị truyền thông và phản chiến Mỹ phê bình và phản ứng gay gắt về bức hình này rồi, nay ông đã mất, họ cần gì nữa, hay lại muốn đóng thêm cái đinh vào quan tài của ông chăng?

-Không phải đâu, họ muốn tìm hiểu thêm sự thật để trả lại công bằng cho Ông. Tôi nghĩ anh nên tham gia, ít nhất cũng cần một vài tiếng nói của chúng ta, những TQLCVN đã chứng kiến hoặc biết ít nhiều về vụ này. Tôi sẽ giới thiệu anh với cô Thúy Lan, một người trong toán quay phim và cũng là thông dịch viên, nếu anh muốn.

Chuyện Ông Sáu Lò bắn tên đặc công VC Nguyễn Văn Lém (tự Bảy Lớp) bị phóng viên Adams chụp hình đã qua nửa thế kỷ rồi (1968-2017), truyền thông và phản chiến Mỹ đã làm Ông Sáu Lò “lao đao” khi còn sống, lúc Ông Sáu qua đời, ông Adams gửi vòng hoa phúng điếu đến cho gia đình Thiếu tướng Loan, với lời xin lỗi chân tình:

-“Tôi xin lỗi ông. Nước mắt đang dâng tràn trong mắt tôi”.

Khi còn sống Ông Sáu giữ im lặng trước làn sóng phê bình chỉ trích, ngày nay Ông đang ở trên chôn bình yên, một lời xin lỗi hay trăm lời khen chê, “một nửa sự thật”, chẳng ý nghĩa gì đối với Ông, nhưng “một nửa sự thật” còn lại rất cần thiết để làm sáng tỏ thêm

chính nghĩa, tính nhân bản trong công cuộc chống cộng của đồng đội ông, của thuộc cấp ông nói riêng và Quân Đội VNCH nói chung. Vì vậy tôi đồng ý với đề nghị của Quang để nói với toán quay phim Sài Gòn-68 những gì chúng tôi nhìn tận mắt, nghe tận tai, tay sờ vào sự thật. Tôi nói với Quang:

-Nếu thế thì được, bạn nói cô Thúy Lan liên lạc với tôi và cho biết qua sự việc...

Vài ngày sau tôi nhận được email của cô Thúy Lan:

ThuyLan Phan
To: CAP TO
Jul 20 at 9:24 PM

Kính gửi bác Tô Văn Cấp,

Tên của phần đầu cuốn phim là Sài Gòn-68. Có thể để tên này, hay có thể thay đổi.
website: www.saigon68.com

This is the first part of the film: <https://vimeo.xyz>
Password: xyz

-Đây là về ông Douglas Sloan: <https://xyz>
-Funding, tài trợ cho cuốn phim từ:

- 1. Sundance*
- 2. Briscoe Historical - University of Texas.*

Cuốn phim này để nói lên sự thật về Tướng Nguyễn Ngọc Loan...

Xin hẹn gặp bác tại...

Cám ơn bác
Thuy Lan

Sau vài lần trao đổi thêm tin tức, tôi và anh KCC đồng ý gặp Cô Thúy Lan, ông Douglas Sloan và toán chuyên viên quay phim tại văn phòng của người “nổi tiếng” Võ Đức Văn. Trong buổi tiếp xúc sơ khởi này ông Douglas và cô Thúy Lan xác định mục đích... và

trao đổi với chúng tôi những công việc làm cho buổi quay phim chính thức. Ông Douglas cũng yêu cầu chúng tôi giới thiệu cho gặp thêm những Thủy Quân Lục Chiến có liên quan... nhất là “người trong hình” (tức là Trung tá TĐT/TĐ2/TQLC có mặt trong tấm hình khi Tướng Loan bắn Bảy Lớp)

Sau khi được biết mục đích của cuốn phim là tìm hiểu sự thật để trả lại công bằng cho Thiếu tướng Nguyễn Ngọc Loan thì chúng tôi nhận lời sẽ tham dự buổi phỏng vấn quay phim. Còn việc Thúy Lan và Douglas muốn gặp “người trong hình”, tức Trung tá Tiểu Đoàn Trưởng TĐ2/TQLC thì hơi khó, bởi vì ông đang tu tại gia.

Những TQLC có thể cung cấp thêm sự thật về bức hình và Tướng Loan gồm có:

-Trung tá NVĐ... Tiểu Đoàn Trưởng TĐ2/TQLC, (người trong hình bên phải, đội nón sắt). Hiện nay ông ở San José, nhưng sau khi hiền thê qua đời, ông đã tu tại gia, không tiếp xúc với ai cả.

-Thiếu úy KCC... Đại Đội 4/TĐ2, người bắt được Bảy Lớp từ trong chùa Ấn Quang chạy ra

-Tôi, ĐĐT/ĐĐ1/TĐ2, được biệt phái đi theo Tướng Loan

-Thiếu úy HVQ... ĐĐ1/TĐ2. Nhưng Q đang bị bệnh, nói năng khó khăn không tham dự được.

(Xin mở ngoặc ở đây: Khi biết HVQ... bị bệnh, ông Douglas, cô Thúy Lan cũng đi với cựu Đại tá Trần Minh Công đã đến thăm Q... Tại nhà. Một nghĩa cử đẹp của phái đoàn khiến tôi thấy cần nói thay cho Q..., vì Q... là trung đội trưởng của tôi).

Trong ngày quay phim tại chùa BQ, tôi được biết có thêm Ông B... một phi công đã từng bay ra Bắc... với Tướng Loan, và Anh Sáu Trần Minh Công (cựu Đại tá Cảnh Sát, một cộng sự viên đặc lực và luôn đi sát với Tướng Loan).

Mặc dầu buổi quay phim chỉ có 3 “diễn viên” nhưng chuyên viên thì gần 10 người, máy quay quá nhiều, họ làm việc hết sức cẩn thận, điều chỉnh từng chi tiết về âm thanh, ánh sáng, cho đến cả thế ngồi và động tác của “diễn viên”. Đây là lần đầu tiên trong đời tôi được người đẹp (Cô Thúy Lan) đánh phấn tô son gương mặt sao coi cho được trước ống kính khiến tôi ngượng chín người.

Buổi quay phim kéo dài trong nhiều giờ, từng người riêng biệt nên tôi không rõ Ông B, Anh Sáu Công nói những gì và bằng ngôn ngữ nào, nhưng với tôi, vốn liếng tiếng Mỹ đong không đầy bàn tay, chỉ đủ giao tiếp hằng ngày, còn trình bày vấn đề quan trọng này thì tôi xin nói bằng tiếng Việt và cô Thúy Lan dịch lại cho Mr Douglas nghe.

Đã từ lâu tôi muốn kể chuyện “Mậu Thân và Ông Sáu Lèo” cho độc giả nghe, kể từ đầu tới đuôi, nhưng chưa có cơ hội, nay nhân dịp truyền thông Mỹ, Ông Douglas muốn biết thì bao nhiêu chất chứa bấy lâu nay như tự động tuôn ra, không cần suy nghĩ không cần đắn đo. Tôi nói như đang nhìn thấy khói lửa mịt mù Mậu Thân 68 ở khu vực chùa Ấn Quang Chợ Lớn, như nhìn thấy Ông Sáu Lèo và Bảy Lốp, tai như đang nghe đạn nổ đi dùm. Nhiều lúc cao hứng, tôi vừa nói vừa vung tay như ra lệnh cho binh sĩ tấn công vào mục tiêu khiến Ông Douglas Sloan ngỡ ngác vì cô Thúy Lan phiên dịch không kịp, nên Ông Douglas thường ra dấu cho tôi “Stop talking” để ông đặt câu hỏi.

Vì quay phim nên mọi động tác phải phù hợp với chuyên môn và thời gian nên họ stop tôi là đúng, nhưng đối với tôi thì đây lại là một trở ngại lớn khiến tôi không nói được, chưa nói hết những điều cần phải nói, thôi thì tôi đành phải viết ra giấy kể đầu đuôi để tường trình cùng độc giả và may ra góp thêm được chi tiết nào có thể trả lại sự công bằng cho Thiếu tướng Nguyễn Ngọc Loan..

Trước tiên là xin nhắc qua về Tiểu Đoàn 2 Thủy Quân Lục Chiến (TĐ2/TQLC) tham dự trận chiến Mậu Thân tại Sài Gòn:

Vào giờ phút thiêng nhất của dân tộc Việt Nam, đêm giao thừa Tết Nguyên Đán Mậu Thân 1968, VC vi phạm lệnh hưu chiến, đem quân đánh chiếm nhiều thành phố miền Nam VN, trong đó có Sài Gòn! Sáng Mồng Một Tết, TĐ2/TQLC được trực thăng Chinook bốc từ Cai Lậy rồi đổ quân xuống ngay sân cờ của Bộ Tổng Tham Mưu. Sau một ngày, một đêm giải tỏa xong các toán đặc công VC đã xâm nhập vào BTTM thì TĐ2/TQLC được tăng cường cho Tổng Nha Cảnh Sát, dưới quyền chỉ huy của Thiếu tướng Nguyễn Ngọc Loan để thanh toán VC đang chiếm khu vực chùa Ấn Quang.

Khi chúng tôi đến nơi thì thấy súng nổ giữa Cảnh Sát Dã Chiến và VC, khói lửa ngút trời, đồng bào đang tìm cách thoát ra khỏi vùng lửa đạn. Trong tình trạng hoảng loạn, họ mang theo bất cứ thứ gì có thể cầm tay như manh chiếu, cái chổi, cái nồi mà quên tài sản quý giá. Tài sản quý giá nhất của đồng bào là con người đã bị VC cướp mất, đó đây, những xác người nằm bên vũng máu!

Đại Đội 1 của tôi và Đại Đội 4 của Đại úy Vũ Đoàn Dzoan được lệnh bao quanh khu vực các con đường Bà Hạt, Vĩnh Viễn, Trần Nhân Tôn, Minh Mạng, Nguyễn Tri Phương, v.v. để xiết chặt vòng vây quanh chùa Ấn Quang, nơi VC cố thủ.

Vì khu vực có dân nên chúng tôi không được phép dùng pháo binh hay không quân mà chỉ có vũ khí cá nhân để tiến vào nơi địch đang cố thủ trong những căn nhà kiên cố nên đành “chấp nhận thương đau”, vài đồng đội đã nằm xuống! Sau nhiều giờ kiên trì kêu gọi địch đầu hàng và dùng lựu đạn cay, lựu đạn khói (không sát thương, nhưng cay mắt, khó thở) khiến toán VC trong chùa Ấn Quang buộc phải nhảy qua tường bỏ trốn.

Trung Đội 41/ĐĐ4 của Thiếu úy KCC đã bắt được vài tên, trong đó có một tên mang súng lục K54 (loại súng của cấp chỉ huy), trong người hắn còn dấu bản đồ có vẽ những vị trí quan trọng trong thành phố Sài Gòn cần phải đánh. Biết đây là tên chỉ huy nguy hiểm, tên gây chết chóc khu vực chùa Ấn Quang và sẽ còn những nơi khác nữa nên Thiếu úy KCC vội giải giao hắn lên Ban 2 Tiểu Đoàn và Trung tá TĐT/TĐ2 giao tên này cho Thiếu tướng Nguyễn Ngọc Loan, đang chỉ huy cuộc hành quân tại đây, để kịp thời điều tra ngăn chặn âm mưu đánh chiếm của chúng ở những nơi khác. Tên chỉ huy này chính là đặc công, là khủng bố Nguyễn Văn Lém, tự Bảy Lốp. Hắn đã bị Tướng Loan bắn.

Khi nhìn tấm hình Tướng Loan và Bảy Lốp, trước đây nhiều người cũng có câu hỏi tương tự như Ông Douglas hỏi tôi trong những lần tiếp xúc này:

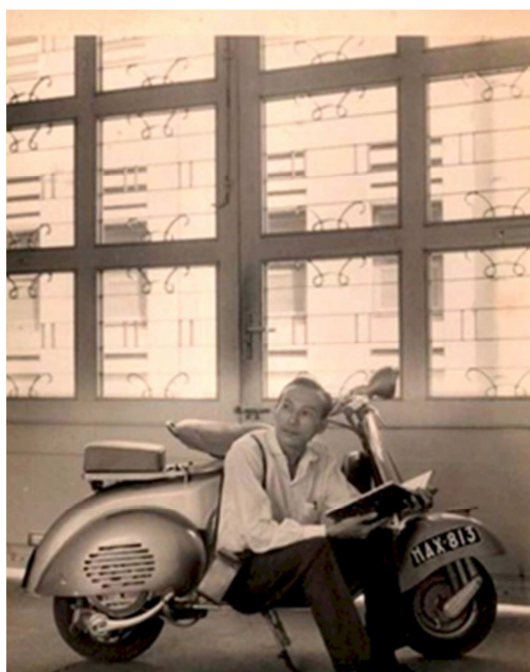
-Vì sao Ông Loan lại bắn Bảy Lốp khi hắn đã bị bắt, ông có thấy không?

Tôi hiểu ý Ông Douglas muốn tìm một sự thật rõ ràng trong vụ này để trả lại “công bằng” cho Tướng Loan nên tôi cũng phải nói thật, không vì bênh vực cho ai mà nói sai tình hình tại chỗ lúc đó:

Việc dí súng dọa bắn một tù binh để khai thác tin tức là chuyện bình thường nơi chiến trường, nên khi nghe tiếng súng nổ ai nấy đều ngạc nhiên giật mình. Trung tá TĐT/TĐ2 NVĐ là người giải giao Bảy Lốp cho ông Tướng, nhưng không biết tại sao Bảy Lốp lại bị bắn, vì sự việc xảy ra nhanh quá.

Tôi đứng trong đám đông xung quanh Bảy Lốp, đang nói chuyện với anh Trương Tấn Bảo, nhiếp ảnh gia phòng Giáo Nghiệm của Tổng Nha Cảnh Sát, (Anh Bảo luôn đi theo

Ông Tướng để chụp hình thời sự), thì bất ngờ nghe tiếng nổ, cả hai quay lại thấy... nhưng không biết vì sao Ông Sáu Lèo lại bắn, sự việc xảy ra quá nhanh, nhanh như một tai nạn. Chẳng bao giờ có cái vụ: “Ông Loan mời báo chí đến chứng kiến phiên tòa xử tội...” như một số cây viết tưởng tượng ra cho có vẻ lâm ly bi đát, tàn ác dã man kiểu “tòa án nhân dân”. Sự thật chỉ là một tiếng nổ bất ngờ và một người ngã xuống như hàng chục anh em TQLC của tôi ngã xuống, như hàng trăm người dân ngã xuống giữa hai lần đạn giao tranh trong đó có nhiếp ảnh gia **Trương Tấn Bảo****

*(**Hình Báo ngồi vespa với máy hình. Khi VC tấn công Sài Gòn đợt hai, sáng 28/5/68, chúng xâm nhập vào cư xá Phú Lâm A, nơi anh chị Bảo cùng “Ngũ Long Công Chúa” cư ngụ, anh vội bảo chị và các con lánh nạn vào nhà thờ trên đường Lục Tỉnh, còn anh ở lại... Khi im tiếng súng, chị và các con trở về nhà thì thấy Anh Bảo nằm trên vũng máu, hai tay bị trói, vết đạn ở cổ họng, ở bụng, máy hình bể nát bên cạnh xác anh!)*

Nhiếp ảnh gia Adams được giải thưởng Pulitzer, được nổi tiếng vì chụp hình Ông Loan bắn đặc công, khủng bố (IS) Bảy Lốp, còn nhiếp ảnh gia Trương Tấn Bảo chưa chụp được hình các đồng chí của Bảy Lốp, đoàn quân “Giải Phóng” thì anh bị phỏng... và “được” giải thưởng 2 viên kẹo đồng và sợi giây thừng kèm theo nước mắt cùng những tiếng nấc nghẹn của vợ con! Nỗi kinh hoàng đó nào ai hay ai biết, nhưng niềm đau kéo dài mãi, bám theo những người thân yêu của Anh Bảo cho tới ngày nay!

Hai nhiếp ảnh gia, một năm xuống, một vinh quang vì tấm hình!

Nếu chỉ nhìn phía trước tấm hình của ông Adams rồi trả lời câu hỏi trên thì chưa đủ, mà phải nhìn kỹ “phía sau” thì mới có cái nhìn chính xác và công bằng hơn.

Mỗi tấm huy chương “đều có hai mặt”, mặt trước màu vàng óng ánh chiến thắng vinh quang, “mặt sau” màu đỏ là do máu chảy ra từ thân xác của đồng đội và thuộc cấp đọng lại. Người mang huy chương hưởng tiếng khen: “Giỏi” của đám đồng rồi cười sung sướng. “Kẻ” tạo huy chương thì nằm lại đâu đó trong xó rừng góc núi, không còn nghe được tiếng nấc nghẹn của người thân yêu!

Nếu nhìn phía trước tấm hình rồi hỏi: “Vì sao Ông Loan bán Bảy Lốp” thì cũng nên lật “phía sau” tấm hình rồi hỏi:

-Vì sao Bảy Lốp có mặt tại Sài Gòn, mang K54 và#o chùa ngày Tết Nguyên Đán?

-Vì hắn là một tên khủng bố, một tên “ISIS”, không phải là một tù binh chiến tranh.

-Vì sao trong giờ phút thiêng liêng của dân tộc Việt đang đốt pháo, dâng hương, cúng tế tổ tiên ông bà thì súng VC nổ thay pháo, VC đốt nhà thay đốt nhang, thay vì con cháu mời tổ tiên về thì con cháu lại xách quần áo chạy giặc?

-Vì sao 10 người trong gia đình ông Tuấn gồm ông bà cha mẹ con cháu đang quây quần bên mâm cơm ngày Tết thì bị đồng chí của Bảy Lốp cắt cổ, chỉ một bé trai thoát chết? Bé trai, con ông Tuấn ngày ấy, nay đang là một quân nhân trong quân đội Hoa Kỳ, đó là một nhân chứng sống cho sự thật mà Ông Douglas có thể tiếp xúc dễ dàng.

-Vì sao có “vành khăn tang cho Huế”? Hàng mấy chục ngàn người dân bị đồng chí của Bảy Lốp tàn sát trong ngày Tết Mậu Thân 1968?

Xin mang lên bàn cân, một bên xác hàng ngàn dân vô tội và một bên Bảy Lốp rồi trả lời những câu hỏi “vì sao” ở trên thì mới chính xác và công bằng.

Ngoài những sự thật kể trên mà ai cũng thấy để có thể trả lời, thì cũng cần biết thêm Ông Sáu Lèo có phải là một người hiếu sát như truyền thông phản chiến kết tội không? Tôi là TQLC nhưng lại “bị” đặt dưới quyền Ông hai lần nên tôi thấy cần nêu ra một vài điểm khác lạ của Ông Sáu Lèo.

Lần thứ nhất: Tháng 5/1966 tại Huế.

Hắn quý độc giả còn nhớ vào khoảng Tháng 5/1966 xảy ra vụ “Bàn Thờ Phật Xướng Đường” ở Đà Nẵng và Huế khiến tình hình an ninh miền Trung bi đát. Sau khi Trung Ương đã thay vài vị Tư lệnh Vùng I mà vẫn chưa ổn định được tình hình mà nguy cơ Miền Trung biến thành “trái độn” hay “vùng tự trị” thì Trung ương mới đưa Ông Sáu Lèo [ra] giải quyết. Kết quả thế nào không cần nhắc lại mà tôi xin kể việc ít người biết:

Hai Tiểu Đoàn 1 và 2 TQLC được đặt dưới quyền điều động của Ông Sáu Lèo. Khi các con đường trong thành phố bị bàn thờ Phật “xuống đường” khiến lưu thông tê liệt, Ông Sáu ra lệnh cho TQLC giải tỏa với mệnh lệnh phải triệt để thi hành là:

-Mọi quân nhân trước khi thi hành nhiệm vụ phải vái lạy bàn thờ 3 lần rồi mới được phép khiêng bàn thờ vào hai bên lề đường, tuyệt đối tránh mọi hư hại.

Lệnh từ Trung tá Chiến Đoàn Trưởng Nguyễn Thành Yên xuống cho Tiểu Đoàn Trưởng TD2 là Thiếu tá Lê Hằng Minh rồi xuống đến Đại Đội Trưởng ĐĐ4 là Đại úy Nguyễn Xuân Phúc nên tôi là Thiếu úy Trung Đội Trưởng TrĐ 43/ĐĐ4 cứ thế mà thi hành.

Khi chúng tôi đang lui cui vái lạy và khiêng từng chậu hoa, thùng nước (dưới mỗi bàn thờ đều có 1 thùng nước, không biết để làm gì) và tượng Phật vào lề đường thì Ông Sáu Lèo lại xuất hiện và nhắc nhở:

-"Các chú phải cẩn thận, phải thật cẩn thận, nhớ vái 3 lạy..."

Từ một vị chỉ huy cao cấp, Ông Sáu đã xuống đến tận nơi đơn vị thi hành cấp thấp nhất để trực tiếp nhắc nhở và kiểm soát, điều này chứng tỏ Ông Sáu lo lắng đến tài sản của dân, đặc biệt là tôn trọng tín ngưỡng, dù tôi không biết Ông theo tôn giáo nào.

Chiều tối đã tới giờ lên đèn mà Huế như một thành phố chết, không ánh sáng điện đường, không người và xe cộ qua lại, chỉ có những đèn “hột vịt”, đèn cầy (nến) lập lờ giữa lòng đường như những bóng ma, thấy mà rợn người.

Trung Đội 43 của tôi cứ theo y lệnh mà giải tỏa từ đầu đường Trần Hưng Đạo tới cuối đường, dọn đến giữa, nhìn lại phía sau thì thấy đèn nến lại xuất hiện, bàn thờ Phật lại “xuống” đường! Dọn đến cuối thì đèn nến đuổi đến giữa, đến sát sau lưng, phải dọn lại, làm lại từ đầu! Quân và dân cứ như chơi trò “núp-tìm”, buồn mà phải cười. Giữa khuya, “đêm không ngủ”, bao tử hành! Giá như dưới bàn thờ có xôi chuối thì cũng đỡ. Trời đã sáng rồi mà vẫn chưa xong khiến ĐĐT (Đại úy Phúc) thúc dục trong máy truyền tin:

-C... Sao lâu thế? Nhanh lên, xong rồi thì di chuyển về khu chợ Đông Ba.

-Trình Thẩm Quyền chưa xong, dọn rồi họ lại bày ra, giống như bắt cóc bỏ đĩa.

-Không cần biết, ông làm sao thì làm để còn giải tỏa khu vực khác.

Đây là cái lệnh mà các cấp dưới ở chiến trường thường gặp. Mỗi khi trình lên cấp trên tình thế khó khăn, thay vì tìm hiểu tình hình và giải pháp thì thượng cấp ở tít mù xa, ở

trên mây thường ra lệnh ngắn gọn: “Không cần biết, phải chiếm cho được mục tiêu bằng mọi giá”! Cái “mọi giá” ấy thường là những máu và nước mắt.

Lệnh trên bảo: “Làm sao thì làm” nên tôi làm theo ý tôi, cho gom bàn ghế, tủ thờ lại, làm vòng rào kẽm gai, thêm vài trái mãng cầu... Không phải mãng cầu gai (xay sinh tố) mà là mãng cầu “gài”, tức gài vài trái lựu đạn M26 xung quanh kèm theo miếng giấy vẽ cái sọ và hai cái xương bắt chéo rồi ghi: “Nguy Hiểm Chết Người, Không Đến Gần”.

Chả hiểu “thầy” bà hay ma quỷ (vc) xúi mà chỉ trong chốc lát đám đông kéo đến biểu tình la hét:

-“Đả đảo lính Thiệu Kỳ giết dân, đả đảo, đả đảo...”

TQLC chúng tôi đã quá quen cảnh đả đảo này trong mấy ngày trước ở trong Đà Nẵng rồi nên cứ “mackeho”, nhưng thật bất ngờ thấy xe jeep Cảnh Sát Dã Chiến chạy đến và Ông Sáu Lèo bước xuống, (thấy Ông đồng bào càng la hét mạnh hơn), Ông nhìn mấy trái lựu đạn gài rồi cau mặt mắng, đủ cho một mình tôi nghe:

-Ai bảo chú mày làm vậy? Nguy hiểm quá, lỡ bọn ly khai vin vào có này làm lựu đạn nổ, chết dân là chú “chết” theo, gỡ mấy trái lựu đạn kia ngay đi.

Sau khi trình bày cho Ông biết tình trạng “bất cóc bỏ đĩa” rồi tôi dẫn Ông đến sát hàng rào, ngay bên trái lựu đạn rồi nói nhỏ:

-Tôi hù thôi, lựu đạn đã rút ngòi nổ rồi, chỉ còn là cục đá.

Sau đó tôi móc trong túi áo ra cho ông thấy mấy cái ngòi nổ, cỡ cái đũa, dài hơn nửa ngón tay, Ông nháy mắt hiểu ý..., nhưng vẫn bảo tôi gỡ lựu đạn cất đi, xong ông dùng loa kêu gọi:

-Đồng bào đừng mang bàn thờ ra đường nữa, làm như vậy là đồng bào cản trở lưu thông, tự hại mình, nếu tái diễn chúng tôi sẽ tịch thu...

Những bàn thờ, tủ, kệ thuộc loại gỗ quý, chẳng ai dám phá của nhưng vì lệnh của “thầy”, loại thầy dùi, không nghe thì thầy dùng dùi đục lỗ tai nên đồng bào buộc phải làm theo, nay Ông Sáu ra lệnh: “đẹp”, thế là đẹp rồi, mau mau khiêng bàn, tủ vào nhà.

Ông Sáu là Tư lệnh Cảnh Sát, vị chỉ huy cao cấp nhất có nhiệm vụ ổn định tình hình Miền Trung đang bị rối loạn, Ông có nhiều việc quan trọng phải đối phó, việc Ông đích thân xuống đến cấp thấp nhất để ra lệnh chi tiết, kiểm soát là một chuyện khó tin nhưng

có thật, và cũng rất... “khó chịu” đối với cấp thừa hành. Đó là vì ông muốn các cấp phải triệt để thi hành đúng lệnh tôn trọng tín ngưỡng, tính mạng và tài sản của dân.

Lần thứ nhất 1966 tại Huế là vậy, còn lần thứ hai năm 1968 tại Sài Gòn thì sao?

Sau khi giải tỏa xong khu vực chùa Ân Quang và vụ Bảy Lốp, TĐ2/TQLC được lệnh biệt phái một đại đội cho Tổng Nha Cảnh Sát. Trung tá Tiểu Đoàn Trưởng chỉ định tôi dẫn ĐĐ1 đi theo Ông Sáu.

Thú thật là tôi không thích nhiệm vụ này chút nào, thà đi hành quân với tiểu đoàn còn hơn bị biệt phái. Kinh nghiệm cho biết mỗi khi bị biệt phái đến nơi nào thì nơi đó họ “hành” quân (biệt phái) chết bỏ, vắt chanh vắt vỏ, nay lại phải dẫn quân chạy theo Ông Tướng Cảnh Sát, Ông chạy đi đâu là TQLC phải “châu” theo đó khiến tôi chán vô cùng! Ông chạy như con thoi, “nơi nào cần thì Ông có, nơi nào khó có Ông”. Ông mặc áo giáp phanh ngực, đầu không nón sắt, vác cây súng đúng tác phong của một chú lính “ba gai”.

Ông nhảy lên xe jeep cùng CSDC chạy trước, 4 xe GMC chở anh em TQLC chúng tôi theo sau, chạy lung tung khắp nơi, khi Ông đến điểm nóng nào đó thì tôi phải cho quân xuống xe ngay để bố trí chuẩn bị. Thế rồi Ông lên xe jeep chạy đi, nhiều khi chúng tôi theo không kịp, lại phải liên lạc tới lui khiến tôi bực mình.

Một buổi xế trưa đầu Tháng 5/1968, Ông dừng xe tại ngã ba đường Nguyễn Du và Công Chúa Huyền Trân (đường phía sau Dinh Độc Lập), Ông gọi tôi đến đưa tay chỉ cái “biu-đỉnh” cao khoảng 8 tầng, đang xây dở dang, nằm ngay bên hông Dinh Độc Lập, tại góc đường Nguyễn Du và Nguyễn Trung Trực, Ông nói:

-Trong cái biu-đỉnh kia còn một toán VC mà CSDC của “moi” chưa thanh toán được, liệu “toi” có thể giúp “moi” giải quyết được không? Điều quan trọng nhất là làm sao bắt sống được tụi nó.

Ông là cấp tướng chỉ huy, tôi là cấp úy biệt phái, lệnh Ông ra là tôi phải thi hành, nhưng kết quả đạt được như thế nào còn tùy thuộc vào tình hình “địch, bạn”. Địch chưa biết,

nhưng “bạn” thì có CSDC... Ông Tướng Cảnh Sát lại thân mật “toi-moi”, thay vì chỉ tay 5 ngón ra lệnh, Ông hỏi ý kiến thân tình: “Liệu toi có thể giúp moi...” nên tôi cảm thấy vui vui, cần phải nghĩ cách “giúp” Ông.

VC cõ thủ trên biu-đỉnh cao tầng ngó vào ngay Dinh Độc Lập thì nhưc nhồi và nguy hiểm quá. Các anh CSDC đã cố gắng hết mình mà chưa chiếm được lại còn bị tổn thất nên Ông Tướng mới dùng TQLC giúp. Tiêu diệt thì dễ nhưng cái khó là Ông yêu cầu phải bắt sống. Bắt sống VC mà lính tôi chết thì sao đây? Nhưng vì danh dự của “Trâu Điền”, của Binh Chung, tôi phải cố gắng. Để giảm thiểu thiệt hại tối đa, tôi trình Ông:

-Thưa Thiếu tướng: Chúng tôi sẽ cố gắng bắt sống, nếu họ muốn sống, còn nếu họ muốn chết khiến lính tôi chết theo thì đó ngoài ý muốn. Chúng tôi đã có mặt nạ, áo giáp và khói màu rồi, xin CSDC cung cấp thêm lựu đạn cay và bao vây xung quanh.

Ông Tướng cam kết sẽ có lựu đạn cay ngay, còn bao vây thì CSDC đã xiết chặt rồi. Hơi cay và khói màu không phải vũ khí sát thương nhưng sẽ làm cay mắt, ngộp thở, vì bản năng sinh tồn, địch phải tìm cách thoát thân trừ khi chân bị xích...

Một yếu tố tâm lý hết sức quan trọng khi chúng tôi đi vào chỗ chết để bắt sống VC trước con mắt chăm chú theo dõi của Ông Tướng Cảnh Sát, của anh em CSDC và của đồng bào khiến Thiếu úy HVQ... điều động trung đội tiến vào mục tiêu như đóng phim, anh em Trung Đội 14/ĐĐ1 đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ: bắt sống 6 tên VC trong tình trạng ngơ ngác, lão đảo say khói màu như say thuốc lào 888(**).

*(** Ngày N/7/2017 khi gặp cựu Đại tá Cảnh Sát Trần Minh Công tại chùa BQ để Mr Douglas Sloan phỏng vấn và quay phim về Thiếu tướng Loan, tôi có nhắc lại vụ bắt sống VC này với Đại tá Công thì Ông ngạc nhiên và thích thú nói: “Không ngờ nửa thế kỷ sau, chúng ta gặp nhau ở đây, ở Saigon Nhỏ tôi mới biết người giúp chúng tôi bắt sống toán VC ngày ấy tại Sài Gòn Lớn lại là anh”).*

“Giặc đến nhà đàn bà cũng phải đánh”, VC vào thành, nhiệm vụ của CSDC và các quân binh chủng là phải hành quân giải tỏa, điều đáng chú ý ở đây là lệnh của Thiếu tướng Nguyễn Ngọc Loan: “Bắt sống tụi nó”. Điều này chứng tỏ Ông quý mạng sống của con người, dù người đó là thủ phạm gây ra bạo loạn, chiến tranh chết chóc, những người đó sẽ bắn Ông và họ đã bắn Ông!

Ông dẫn đầu mấy xe jeeps CSDC, 4 xe GMC chở TQLC chúng tôi theo sau, đoàn xe dừng lại trên đường Nguyễn Bình Khiêm, đoạn nằm giữa hai con đường Phan Đình Phùng (có đài phát thanh) và Phan Thanh Giản (có cây cầu xi-măng bắt đầu của xa lộ Sài Gòn-Biên Hòa), trong khi anh em TQLC chúng tôi đang xuống xe thì Ông và mấy anh

CSDC đi vào con hẻm dẫn xuống xóm nhà sàn nằm dọc bên bờ kinh, vài phút sau tôi nghe mấy tiếng “cắc-bù, cắc-bù”.

Nghe “cắc-bù” là tôi biết tiếng súng của VC nên tôi vội ra lệnh cho anh em TQLC nhanh chóng dàn quân tiến vào khu nhà sàn thì cũng là lúc gặp mấy anh em CSDC khiêng Ông ra. Tôi nhìn Ông Sáu sững sờ, không thể ngờ chuyện lại xảy ra nhanh như thế đối với Ông, một vị chỉ huy cao cấp, một cấp tướng, mà ngoài chiến trường chỉ những anh em khinh binh, anh em tiền sát mới thường gặp phải.

Ông ngồi trên bốn cánh tay của hai anh CSDC đan vào nhau, máu thấm ra từ một trong hai chân thõng xuống đong đưa. Tôi biết ông bị thương vào chân, nhưng chắc không sao, bị nhẹ thôi, vì Ông không có vẻ gì là đau đớn cả.

Chúng tôi cẩn thận tiến vào và lục soát hết những căn nhà sàn dọc bờ kinh, không súng nổ, có lẽ vài tên du kích lợi dụng lúc nước con kinh dâng cao nên chúng đã lặn mất tiêu rồi, chỉ tìm thấy một tên bị thương nặng đang thoi thóp chờ chết trong một góc nhà sàn, tên này đã bị thương ở đầu đó được đồng bọn mang về đây cất giấu trước khi Ông Sáu và CSDC tiến vào lục soát.

Quân Đội VNCH đã có những vị tướng bị tử thương ngoài chiến trường khi các vị này điều động quân sĩ từ trên trực thăng, nhưng một vị tướng mà bị thương trong nhiệm vụ của một “tiền sát viên” như trường hợp của Ông Sáu Lèo thì chưa bao giờ xảy ra, một chuyện khó tin nhưng có thật. Chính vì khó tin nên một vài bản tin của những ông ký “giả” không tận mắt chứng kiến đã tưởng tượng ra những tình khúc lâm ly bi đát, nào là một tên VC núp dưới chân cầu Sài Gòn dùng súng có ống nhắm bắn ông, nào là một giới chức cao cấp Mỹ (CIA) từ trên trực thăng, muốn giết Ông, v.v. Toàn là những chuyện tưởng tượng không một chút hợp tình hợp lý, nhưng họ đã viết như thế.

Ngoài chiến trường, thành phần bị thương, tử thương nhanh nhất và nhiều nhất chính là các anh em trong tổ tiền sát, trong các tiểu đội trung đội đại đội đi đầu. Ông Sáu Lèo là Tư lệnh Cảnh Sát cứ phong-phong dẫn đầu toán CSDC đến những điểm nóng có VC ẩn núp trong thành phố thì lại là chuyện khác, vì Ông Sáu không những là cấp chỉ huy mà còn là người lãnh đạo. Người lãnh đạo luôn sát cánh với thuộc cấp trong mọi hoàn cảnh, đồng lao cộng khổ làm gương khiến cho thuộc cấp tâm phục khẩu phục.

Ông Sáu Lèo là người như thế, không ai hiểu rõ tài chỉ huy và lãnh đạo của Ông Sáu bằng chính thuộc cấp của Ông. Cựu Đại tá Cảnh Sát Trần Minh Công nói:

-Chúng tôi biết rõ tài năng của cấp chỉ huy của chúng tôi, vì sao Ông chỉ huy như thế... chúng tôi hiểu tấm lòng của Ông nên kính nể Ông.

Ông Sáu Lèo gốc Không Quân, là Tư lệnh Cảnh Sát, còn người viết là một TQLC đã đôi ba lần bị biệt phái làm việc dưới quyền Ông và đã hoàn thành nhiệm vụ, dù không được Ông thưởng công một lời khen hay huy chương, nhưng tôi kính phục Ông vì lối sống bình dân, thân thiện và làm gương cho thuộc cấp trong chiến đấu, nhất là luôn luôn tôn trọng tín ngưỡng, tài sản, tính mạng của người dân, kể cả mạng sống của địch quân, đó là tính nhân bản của Ông, của Quân Đội VNCH trong chiến tranh. Chúng tôi kính phục “**Ông Sáu Lèo**”./.

MX Tô Văn Cấp

Nguồn: Internet E-mail by ddcb chuyển

*Đăng ngày Thứ Năm, October 5, 2017
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*